

Ur-Baptistisk Pingst brev 147

Tron är på liv och död – del 1

När den kristna tron tas emot och utövas bibliskt radikalt, är den på liv och död. Pingstmissionären, predikanten och teologie doktorn Nils-Olov Nilsson, har kommit ut med ännu en bok, denna gång om sitt liv - med den starka titeln "På liv och död" (Sjöbergs, 2020). Boken är med sitt intressanta och gripande innehåll, både ett viktigt samhällsocialt- och pingsthistoriskt dokument, samt ett rykande relevant inlägg i samtalet om kristen väckelse idag. Dramatik saknas inte. Läsaren får en inblick i Nils-Olov Nilssons omvändelse till Gud, upplevelsen att bli kallad av Gud och delar av hans liv i tjänst för Gud. Här i två infobrev, med författarens tillåtelse, hämtar jag ur boken fram händelser som särskilt är kopplat till trons dop i vatten och dop i den helige Ande. I detta det första brevet citerar jag från sidorna 78-80, och börjar i kapitel 11 och en bit ner i stycket:

"JAG ORKADE INTE LÄNGRE – ANNANDAG PÅSK"

"Kören (i Örebro pingstkyrka, annandag påsk 1962, min anm.) hade tydligen fått ledigt. I stället var det strängmusiken som stod för sången och musiken. Bland solisterna kommer jag ihåg att både Rolf Lundgren och Sten Jonsson sjöng påsksånger. Det fanns även tid för ett par personliga vittnesbörd som beskrev olika gudsmöten och hur de hade förändrat liv. Någon hade fått ett bönesvar och en annan hade gjort en djup andlig upplevelse. Jag gjorde mig beredd att återigen slinka ut genom dörren. Men någon hade tagit den yttersta platsen så jag insåg att det skulle bli svårt att lämna obemärkt. Jag var verkligen i trångmål. Än värre, jag märkte hur en man närmade sig min bänkrad. Jag kände igen honom, eftersom han bodde på Södra Allén inte långt från Kungsgatan. Han hette Håkan ström. Hans far ägde Gulfmacken på söder.

Han närmade sig med fasta steg, och det var precis som om Gud hade sänt honom, något han senare bekräftade för mig i ett brev. Gud hade verkligen talat till honom och han kom inte undan. Jag kände på mig att ödesstunden hade kommit. Utgången var blockerad. När Håkan frågade om jag ville bli frälst orkade jag inte kämpa emot längre. Naturligtvis ville jag bli frälst. Jag grät som ett barn. Jag nästan sprang fram till första bänken och med Håkans hjälp böjde jag mina darrande knän, bekände min synd och tog emot Jesus. Ett jubel som inte visste några gränser steg upp ur mitt inre och glädjen bara växte. Jag förstod nu att jag var frälst och på väg att bli en förhatlig pingstvän. Men vad gjorde det? Jag kände hur friden, som jag saknade, nu invaderade hela min varelse. Jag hade fått frid med Gud.

TILLBAKA I SKOLAN

Dagen efter, när jag kom tillbaka till skolan – jag pluggade på tekniska gymnasiet – var det inte svårt att bekänna för kompisarna. Jag hade i och för sig blivit uppmanad att bekänna min tro så fort som möjligt men jag behövde ingen uppmaning. Glädjen jag kände tvingade fram bekännelsen. Många av mina klasskamrater tänkte till och ställde en del frågor, som varför jag blev frälst och vad som skulle hända nu. Inom loppet av några dagar fick jag smeknamnet 'pastorn'. Det tog jag som en komplimang. Det visade att de uppfattat vad som hänt. Jag inbillat mig att mina skolkompisar skulle förkasta mitt sällskap. Men egentligen blev

det tvärtom. Ständigt fick jag frågor om mitt nya liv. Många kunde inte förstå att jag blivit pingstvän. Det fanns ju andra kyrkor. Men varför just Pingstkyrkan? Det märkliga hände att när jag bekände min nyvunna tro på Kristus, visade det sig att flera av mina studiekamrater också var bekännande kristna. Innan hade de inte vågat, men nu tog de mod till sig och vi blev några stycken som höll ihop. Det visade sig vara betydelsefullt för oss alla, eftersom vi hämtade kraft och inspiration från varandra. (Texten övergår i kapitel 12, men numren på sidorna gäller fortfarande, min anm.)

DOPET

Hemma tyckte både Ellen (hushållerska, min anm.) och min pappa att jag gjorde ett bra val och lyckönskade mig. Min bror, däremot, förblev tyst och sa inte så mycket. Jag tror att det som hänt mig kom som en chock för honom. Han hade vant sig vid att se mig i farten, dejta tjejer, vara ute och dansa. Det vill säga, han såg mig leva rullan i största allmänhet (men Nils-Olov var samtidigt en framgångsrik diskuskastare, min anm.). Men det här kom synnerligen oväntat för honom. Tre veckor sedan var det dags för mig att döpas och definitivt sluta cirkeln i mitt nya liv. Dopet skedde i kvällsmöte och vi var två dopkandidater. En äldre man, Åhman från Nygatan, och jag.

Dopförrättningen omgärdades av strängmusiksånger, solosånger, vittnesbörd och märtg stark förkunnelse. Och jag var nervös. Det kändes in på bara kroppen. Jag upplevde att från och med dopet fanns ingen väg tillbaka. Skulle jag ångra mig måste jag säga det nu. Men det fanns inte rum för tvivel. Jag var alldeles för glad. De flesta av mina klasskamrater satt på läktaren och blev vittnen till dopförrättningen. Även min bror tog mod till sig och ville se dopet.

Både Åhman och jag vara klädda i vita dopdräkter och innan pastorn började tala sjöng vi unisont 'Jag har beslutat att följa Jesus'. Nu kände jag glädjen pumpa i mitt inre på samma sätt som när jag blev frälst. Jag klev först av oss två ner i dopgraven. Efter en presentation av vem jag var fick jag avlägga den obligatoriska bekännelsen om tro på Kristus. Pastor Sven O Svensson läste orden: 'På din egen bekännelse om sinnesändring och tro på Kristus, döper jag dig till Kristus i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, amen.' Jag sänktes ned i vattnet och lyftes sedan upp. Hela ceremonin var över ganska fort. Men nu kände jag mig identifierad med Kristus och genom offentliga bekännelsen lovad jag att följa min Frälsare och Mästare varje dag. Jag hade slutligen kommit hem och Guds frid fyllde mitt inre."

Sigvard Svärd